

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobkyně **I. N.**, zastoupené Mgr. Petrem Miketou, advokátem se sídlem Jaklovecká 1249/18, Ostrava – Slezská Ostrava, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2017, č. j. MPSV – 2017/7627-923, **ve věci nároku na dávku pro osoby se zdravotním postižením – příspěvku na mobilitu**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2017 č. j. MPSV – 2017/7627-923 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.
- III. Odměna advokáta Mgr. Petra Mikety se určuje částkou 7.865,- Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

IV. Česká republika nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyni nebyl ode dne 1. 1. 2016 přiznán nárok na příspěvek na mobilitu.

Žalobkyně se včasnou žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného s odůvodněním, že s ohledem na její zdravotní stav jí měl být průkaz osoby se zdravotním postižením označený „ZTP“ přiznán, má proto nárok na příspěvek na mobilitu. Zdravotní stav žalobkyně byl nesprávně posouzen. K žádosti bylo žalobkyni usnesením krajského soudu ze dne 20. 2. 2017 přiznáno osvobození od soudních poplatků v celém rozsahu, byl jí ustanoven zástupce z řad advokátů, Mgr. Petr Miketa a ustanovenému zástupci bylo uloženo, aby ve lhůtě 30 dnů od doručení tohoto usnesení doplnil žalobní body a konkretizaci skutkových a právních důvodů, pro které žalobkyně požaduje napadené rozhodnutí za nezákonné. Toto usnesení bylo zástupci žalobkyně doručeno dne 22. 2. 2017. Zástupce žalované ve vyjádření doručeném krajskému soudu dne 26. 5. 2017 uvedl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí odkazuje na rozhodnutí správního orgánu, které bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 12. 2016, č. j. 19Ad 34/2016 - 38, z tohoto důvodu napadené rozhodnutí nemůže obstát. O nesprávnosti napadeného rozhodnutí svědčí i to, že Úřad práce České republiky – krajská pobočka v Ostravě (dále jen správní orgán), rozhodnutím ze dne 7. 3. 2017, č. j. 241298/17/OT, byl žalobkyni s účinností od 1. 12. 2016 přiznán průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „ZTP“. Dále žalobkyně upozorňuje na to, že i rozhodnutí žalované ze dne 3. 11. 2015, č. j. MPSV – UM/32231/15/9S-MSK, v němž byl posuzován zdravotní stav žalobkyně, bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 5. 2016, sp. zn. 19Ad 1/2016. Žalobkyně navrhuje provedení důkazů všemi zmíněnými spisy.

Žalovaný ve vyjádření navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné s tím, že žalobkyně nesplňuje základní podmínku nároku na příspěvek na mobilitu, když má nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „TP“. Rozhodnutí žalované ze dne 15. 8. 2016, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu ze dne 22. 4. 2016, jímž byl žalobkyni přiznán nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „TP“ ode dne 1. 1. 2016, a zamítnuto odvolání žalobkyně, bylo rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 12. 2016, č. j. 19Ad 34/2016 - 38, zrušeno. Toto rozhodnutí napadla žalovaná kasační stížností, řízení je u Nejvyššího správního soudu vedeno pod sp. zn. 9 Ads 15/2017.

Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalované, obsahem správních spisů a rozsudky Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 12. 2016, č. j. 19 Ad 34/2016 – 38 a ze dne 17. 5. 2016 č. j. 19Ad 1/2016-40 a protokolem o jednání ve věci 19Ad 34/2016 ze dne 13. 12. 2016, rozhodnutím Úřadu práce ČR – krajská pobočka v Ostravě ze dne 7. 3. 2017 č. j. 241298/17-OT o změně nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením tak, že tento průkaz se symbolem „ZTP“ se žalobkyni přiznává ode dne 1. 12. 2016 trvale. Provedení důkazů navrženými spisy soudními či správními spisy ve vyjádření ze dne 25. 5. 2016 soud neprovedl, neboť je považuje, vyjma již citovaných rozsudků krajského soudu ze dne 13. 12. 2016, č. j. 19Ad 34/2016 – 38, dne 17. 5. 2016 č. j. 19Ad 1/2016-40 a rozhodnutí úřadu práce ze dne 7. 3. 2017 za nadbytečné. Spis vedený u zdejšího soudu pod sp. zn. 19 Ad 34/2016 se v současné době nachází u Nejvyššího správního soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti žalovaného. S přihlédnutím k tomu, že pro nyní posuzovanou věc je stěžejní pouze zrušující rozsudek krajského soudu ze dne 13. 12. 2016, č. j. 19Ad 34/2016 – 38, provedl krajský soud důkaz pouze tímto rozsudkem a nikoli celým spisem. Skutečnost, že žalobkyni byl rozhodnutím ze dne 7. 3. 2017 přiznán s účinností od 1. 12. 2016 průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „ZTP“, nemá na posouzení dané věci žádný vliv, neboť soud musí v souladu s § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.) vycházet ze skutkového a právního stavu, jaký tu byl v době rozhodování správního orgánu. Konečně ani provedení důkazu spisem, v němž byl posuzován zdravotní stav žalobkyně, nemá na posouzení věci žádný vliv.

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z provedeného dokazování vzal krajský soud za prokázané, že žádost žalobkyně o dávku pro osoby se zdravotním postižením – příspěvku na mobilitu, byla zamítnuta s odůvodněním, že žalobkyně není držitelkou průkazu osoby se zdravotním postižením „ZTP“ nebo „ZTP/P“, o čemž svědčí rozhodnutí správního orgánu ze dne 22. 4. 2016, č. j. 390411/16/OT, které bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 8. 2016, č. j. MPSV – 2016/173717-923 potvrzeno, když žalobkyni byl přiznán nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „TP“ ode dne 1. 1. 2016. Rozhodnutí žalovaného o nároku žalobkyně na průkaz osoby se zdravotním postižením bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 12. 2016, č. j. 19Ad 34/2016 - 38, které nabylo právní moci dne 10. 1. 2017. Proti tomuto zrušujícímu rozsudku podal žalovaný dne 20. 1. 2017 kasační stížnost, řízení o ní je vedeno u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 9 Ads 15/2017 a do dnešního dne nebylo skončeno. Napadeným rozhodnutím ze dne 10. 1. 2017 žalovaný potvrdil rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobkyně o dávku pro osoby se zdravotním postižením a její odvolání zamítl. Žalovaný shledal postup správního orgánu v souladu s právními předpisy, když žalobkyně nesplňuje základní podmínku pro přiznání příspěvku na mobilitu, jelikož nemá nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený „ZTP“ nebo „ZTP/P“, ale byl jí přiznán pouze nárok na průkaz označený symbolem „TP“. Zdravotní stav žalobkyně již nelze při posuzování nároku na příspěvku na mobilitu posuzovat, pokud však nastanou nové skutečnosti a zdravotní stav žalobkyně se zhorší, může podat žádost o změnu nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením a zároveň novou žádost o příspěvek na mobilitu.

Žaloba žalobkyně, v níž zároveň požádala o ustanovení zástupce z řad advokátů, obsahovala pouze velmi obecně vyjádřený žalobní bod, když žalobkyně uvádí, že „nebyl správně a komplexně posouzen zdravotní stav.“ K formulaci žalobních bodů se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud, jež se například v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, publikovaný pod č. 2162/2011 Sb. NSS, přiklonil k výkladu, podle něhož je nutno za žalobní bod považovat každé vyjádření žalobce, z něhož by i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Jinými slovy, náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí. Jelikož žaloba žalobkyně obsahovala pouze velmi obecně vymezený žalobní bod a žalobkyni bylo přiznáno osvobození od soudních poplatků, byl jí také ustanoven zástupce z řad advokátů. Vzhledem k tomu, že žaloba neobsahovala náležitosti vyžadované ustanovením § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s., tedy žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobkyně napadený výrok za nezákonný, bylo ustanovenému zástupci uloženo, aby ve lhůtě 30 dnů od doručení tohoto rozhodnutí tyto náležitosti doplnil. Usnesení bylo zástupci žalobkyně doručeno dne 22. 2. 2017, lhůta pro doplnění žaloby marně uplynula dne 24. 3. 2017. Doplnění žaloby došlo zdejšímu soudu až dne 26. 5. 2017. V první řadě se tedy krajský soud zabýval tím, zda lze k doplnění žaloby učiněnému po uplynutí stanovené lhůty přihlídnout, či nikoli. Podle ustanovení § 37 odst. 5 s.ř.s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen. V nyní posuzovaném případě výzva neobsahovala poučení o následcích nedoplnění žaloby, nelze s ní proto spojovat následek odmítnutí žaloby. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 10. 2004, č. j. 2 Azs 117/2004-54, uvedl, že lhůtu podle § 37 odst. 5 s. ř. s. je třeba považovat za lhůtu soudcovskou a z jejího nedodržení není možno automaticky ze zákona dovozovat možnost, resp. povinnost soudu k pozdějšímu doplnění nepřihlídnout. V nyní posuzované věci žalobkyně vymezila žalobní bod pouze velmi obecně a konkretizovala jej až v opožděném vyjádření tak, že napadené rozhodnutí vychází z posouzení jejího zdravotního stavu, jež bylo učiněno rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 8. 2016, které však bylo ještě před vydáním napadeného rozhodnutí zrušeno. Krajský soud v souladu s výše uvedeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2004 dospěl k závěru, že k tomuto upřesnění žalobkyně lze přihlídnout, když bylo soudu doručeno předtím, než bylo ve věci rozhodnuto. Tento závěr považuje krajský soud za souladný s usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, publikovaném pod č. 534/2005 Sb. NSS, v němž bylo zdůrazněno, že přepjatý formalismus při posuzování náležitostí žaloby naprosto neodpovídá principu materiálního právního státu, ani samotnému poslání správního soudnictví; soudy primárně poskytují ochranu subjektivních veřejných práv, přičemž odmítnout zabývat se určitou věcí ze zcela formálních důvodů lze pouze z takových příčin, které poskytování soudní ochrany skutečně vylučují. Jestliže tedy soudní řád

správní požaduje, aby žaloba splňovala určité náležitosti, nečiní tak proto, aby krajské soudy formalisticky trvaly na naplnění litery zákona, ale proto, aby žaloba mohla být podkladem právě pro poskytování spravedlivé ochrany veřejným subjektivním právům v rámci soudního řízení. Krajské soudy si musí, pamětliví tohoto principu, vždy zodpovědět otázku, jaký konkrétní smysl a účel má ta která konkrétní zákonem vyžadovaná žalobní náležitost, a podle nich pak zvažovat, zda posuzovaná žaloba tuto náležitost splňuje.

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Ostravě ze dne 15. 11. 2016, č. j. 1056507/16/OT, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o přiznání dávky osobám se zdravotním postižením příspěvek na mobilitu. Oba správní orgány shodně vycházely z rozhodnutí o přiznání nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „TP“. Ve věci průkazu osoby se zdravotním postižením nejdříve rozhodoval Úřad práce České republiky, krajská pobočka v Ostravě dne 22. 4. 2016, č. j. 3904117/16/OT a toto rozhodnutí bylo k odvolání žalobkyně potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 8. 2016. Následně však Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 13. 12. 2016 při ústním jednání rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení s nabytím právní moci dne 10. 1. 2017. Podle § 6 odst. 1 zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením, nárok na příspěvek na mobilitu má osoba starší 1 roku, která má nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „ZTP“ nebo „ZTP/P“, který byl přiznán podle předpisů účinných od 1. ledna 2014, opakovaně se v kalendářním měsíci za úhradu dopravuje nebo je dopravována a nejsou jí poskytovány pobytové sociální služby podle zákona o sociálních službách v domově pro osoby se zdravotním postižením, v domově pro seniory, v domově se zvláštním režimem nebo ve zdravotnickém zařízení ústavní péče. Podle ustanovení § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. ke dni 10. 1. 2017. Žalobkyni byl rozhodnutím správního orgánu přiznán průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „TP“. K žalobě žalobkyně bylo potvrzující rozhodnutí odvolacího správního orgánu rozsudkem krajského soudu ze dne 13. 12. 2016, jež nabyl právní moci dne 10. 1. 2017, zrušeno a věc žalovanému vrácena k dalšímu řízení. V době rozhodování tak žalovaný založil své rozhodnutí na rozhodnutí o nároku žalobkyně na průkaz osoby se zdravotním postižením, jež bylo zrušeno. Podstatné však v tomto případě je, že podkladové rozhodnutí bylo zrušeno již 13. 12. 2016 a právní moci nabylo 10. 1. 2017, tedy ve stejný den, kdy žalovaný rozhodoval. V této souvislosti soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudek ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 79/2008 - 128, publikovaném pod č. 1815/2009 Sb., ve kterém Nejvyšší správní soud vyslovil (byť ve vztahu ke stavebnímu zákonu), že *bylo-li stavební povolení vydáno v době, kdy existovalo pravomocné územní rozhodnutí, není následné zrušení územního rozhodnutí samo o sobě důvodem ke zrušení stavebního povolení soudem. Toto vyplývá ze zásady presumpce správnosti aktů vydávaných správními orgány a principu ochrany dobré víry jejich adresátů.* Ostatně i v rozsudku ze dne 25. 2. 2010, č. j. 6 As 42/2008 - 509, Nejvyšší správní soud uvedl, že *nesdílí myšlenku zohledňování aktuálního (změněného) stavu podkladových rozhodnutí po vydání*

přezkoumávaného rozhodnutí. V nyní posuzované věci však ke zrušení podkladového rozhodnutí došlo ještě předtím, než žalovaný rozhodl, a nerespektoval-li žalovaný skutečnost, že Krajský soud v Ostravě dne 13.12.2016 zrušil rozhodnutí o přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením „TP“, zatížil řízení vadou, neboť zjištěný skutkový stav nemá oporu v provedeném dokazování. Uvedený postup je v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů, a to zejména se zásadou souladnosti postup správních orgánů ve smyslu ust. § 8 odst. 1 správního řádu.

Jelikož rozhodnutí žalovaného vychází z rozhodnutí o nároku žalobkyně na průkaz osoby se zdravotním postižením, jež však bylo ještě předtím, než žalovaný ve věci rozhodl, zrušeno, zatížil žalovaný řízení vadou. Na základě výše uvedeného proto krajský soud v souladu s § 78 odst. 1 s.ř.s. shledal žalobu důvodnou, zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s.ř.s. Žalovaný v dalším řízení rozhodne až poté, co bude mít k dispozici pravomocné rozhodnutí ve věci průkazu osoby se zdravotním postižením. Správní orgán je podle § 78 odst. 5 s.ř.s. právním názorem krajského soudu vázán.

Úspěšné žalobkyni nebyla přiznána náhrada nákladů řízení, neboť tato jednak žádné náklady neúčtovala a také jí, jak vyplynulo ze soudního spisu, žádné nevznikly. Žalobkyni byl usnesením zdejšího soudu ze dne 20. 2. 2017, č. j. 20Ad 2/2017-10, ustanoven podle § 35 odst. 8 s.ř.s. k ochraně jejích práv zástupce z řad advokátů. Náklady řízení ustanoveného zástupce sestávají z odměny za pět úkonů právní služby po 1.000 Kč podle § 9 odst. 1, § 7 bod 4 a § 11 odst. 1 písm. b), c), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (převzetí věci + první porada, další dvě porady ve dnech 17. 5. a 11. 8. 2017, doplnění žaloby ze dne 25. 5. 2017 a účast u jednání dne 16. 8. 2014, tj. 5.000,- Kč, dále ze pěti režijních paušálů dle § 13 odst. 3 vyhlášky, tj. 1.500,- a z 21 % DPH podle § 35 odst. 8 věta druhá s.ř.s. ve výši 1.365,- Kč. Celkem tedy náklady řízení činí 7.865,- Kč. Tato odměna bude vyplacena zdejším soudem ve lhůtě jak uvedeno ve výroku III. tohoto rozsudku. Žalovaný nebyl zavázán zaplacením náhrady nákladů řízení, které státu vznikly v souvislosti s odměnou ustanovenému advokátovi, neboť žalovaný je osvobozen od soudních poplatků ze zákona (§ 60 odst. 4 s.ř.s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má – li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 16. srpna 2017

**JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně**